

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2109/2567

พันตำรวจเอก ย.โจทก์ นาง ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1516, ป.พ.พ. มาตรา 1461

ย่อ / หลักกฎหมาย

สิทธิเรียกค่าอุปการะเลี้ยงดูหาใช่เป็นสิทธิที่เกิดขึ้นเมื่อมีการฟ้องหย่าไม่ เมื่อฝ่ายภริยาคือจำเลยไม่ได้ทำงานประจำและมีรายได้ไม่แน่นอนย่อมเป็นฝ่ายที่ควรได้รับการอุปการะเลี้ยงดู แต่ไม่ได้รับการอุปการะเลี้ยงดู จึงมีสิทธิที่จะขอให้ฝ่ายสามีคือโจทก์ช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการครองชีพได้ และการที่จำเลยมีหนังสือร้องเรียนโจทก์ในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องความประพฤติส่วนตัวโจทก์ ซึ่งจำเลยในฐานะภริยาชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ย่อมมีความชอบธรรมที่จะป้องกันหรือขัดขวางมิให้โจทก์กับหญิงอื่นมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวต่อกันอันเป็นเหตุให้ครอบครัวเดือดร้อนได้ การร้องเรียนของจำเลยจึงเป็นความถูกต้องชอบธรรมที่จำเลยจักกระทำเพื่อคุ้มครองสิทธิที่จำเลยคิดว่าจำเลยควรได้ เป็นการร้องขอความช่วยเหลือตามสิทธิแห่งกฎหมาย เนื่องจากโจทก์ซึ่งเป็นสามีไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด จึงไม่ถือว่าจำเลยกระทำการเป็นปฏิปักษ์ต่อการที่เป็นสามีภริยากันอย่างร้ายแรงอันเป็นเหตุให้โจทก์ฟ้องหย่าได้ แม้การเป็นสามีภริยากันคือการใช้ชีวิตร่วมกันในทุกวัน ซึ่งอาจมีการกระทบกระทั่งหรือทะเลาะกันบ้าง แต่ความเป็นสามีภริยาไม่ก่อให้เกิดสิทธิการทำร้ายร่างกายคู่สมรส เมื่อสามีทำร้ายร่างกายภริยา สามีย่อมกระทำความผิดกฎหมายอาญาในเรื่องการทำร้ายร่างกายผู้อื่น การที่จำเลยแจ้งความดำเนินคดีแก่โจทก์จึงเป็นการใช้สิทธิโดยสุจริตเพื่อปกป้องสิทธิที่จะมีชีวิตร่วมอย่างปลอดภัยและมีศักดิ์ศรี มิได้มีเจตนาให้โจทก์รับโทษจำคุกหรือออกจากราชการ โจทก์จะอ้างเหตุดังกล่าวว่าเป็นกรณีจำเลยกระทำการเป็นปฏิปักษ์ต่อการเป็นสามีภริยากันอย่างร้ายแรงย่อมไม่ได้ โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องหย่าจำเลยตาม ป.พ.พ. มาตรา 1516 (6) และไม่มีสิทธิฟ้องหย่าจำเลยตาม ป.พ.พ. มาตรา 1516 (2) (3) ด้วยเช่นกัน อีกทั้งจำเลยยังมิได้สมัครใจแยกกันอยู่กับโจทก์แต่เป็นความประสงค์ของโจทก์เพียงฝ่ายเดียว กรณีจึงไม่เข้าเหตุหย่าตาม ป.พ.พ. มาตรา 1516 (4/2)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้โจทก์กับจำเลยหย่าขาดจากการเป็นสามีภริยากัน หากจำเลยไม่ปฏิบัติตาม ให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลย จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้โจทก์กับจำเลยหย่าขาดจากกัน ค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติได้ว่า โจทก์กับจำเลยเป็นสามีภริยาชอบด้วยกฎหมาย จดทะเบียนสมรสวันที่ 21 ธันวาคม 2541 และจดทะเบียนหย่าวันที่ 28 มิถุนายน 2542 หลังจากนั้นจดทะเบียนสมรสกันอีกครั้งเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2542 ไม่มีบุตรด้วยกัน ระหว่างอยู่ร่วมกันฉันสามีภริยา จำเลยแจ้งความดำเนินคดีแก่โจทก์ 2 คดี คดีแรกเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2557 และวันที่ 2 พฤษภาคม 2557 โจทก์ทำร้ายร่างกายจำเลย จำเลยแจ้งความดำเนินคดีแก่โจทก์ขอให้ทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่

กายและจิตใจ และกระทำความรุนแรงในครอบครัว พนักงานอัยการฟ้องโจทก์เป็นจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 352/2559 ของศาลจังหวัดกันทรลักษ์ โจทก์ให้การรับสารภาพ ศาลลงโทษจำคุก 4 เดือน และปรับ 4,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี และคดีที่ 2 เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2556 ถึงวันที่ 2 มกราคม 2557 โจทก์เอาไปเสียซึ่งเอกสารบัตรประจำตัวประชาชน ทะเบียนบ้าน และหนังสือสำคัญการเปลี่ยนชื่อตัวของจำเลยไป แล้วปลอมลายมือชื่อจำเลยในเอกสารคำขอและหนังสือกู้ยืมของสหกรณ์ออมทรัพย์ตำรวจศรีสะเกษ จำกัด จำเลยแจ้งความดำเนินคดีแก่โจทก์ขอหาเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่น ปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม พนักงานอัยการฟ้องโจทก์เป็นจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1036/2559 ของศาลจังหวัดศรีสะเกษ โจทก์ให้การรับสารภาพ ศาลลงโทษจำคุก 1 ปี 6 เดือน และปรับ 7,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ต่อมาวันที่ 4 ตุลาคม 2559 จำเลยร้องเรียนต่อผู้บังคับบัญชาของโจทก์ กล่าวหาว่าโจทก์กระทำผิดวินัย คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาความผิดของโจทก์เห็นสมควรให้ลงทัณฑ์ กักยาม 3 วัน มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า โจทก์มีสิทธิฟ้องหย่าจำเลยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1516 (6) หรือไม่ เห็นว่า เหตุฟ้องหย่าอันมิใช่เกิดจากความยินยอมพร้อมใจของคู่กรณีทั้งสองฝ่ายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1516 นั้น โจทก์ต้องพิสูจน์ให้ศาลเชื่อได้ว่า จำเลยเป็นฝ่ายประพฤติตนไม่สมควรหรือกระทำการอันเข้าเงื่อนไขที่มาตรา 1516 กำหนด แต่จากพฤติการณ์ของโจทก์จะเห็นได้ว่า ระหว่างอยู่กินฉันสามีภริยาร่วมกันโจทก์เป็นฝ่ายก่อเหตุให้เกิดความระหองระแหงในครอบครัวด้วยการที่โจทก์มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับหญิงอื่นหลายคน และไม่อุปการะเลี้ยงดูจำเลยตามหน้าที่ของสามี ซึ่งวัตถุประสงค์ของการสมรสเพื่อให้ชายหญิงได้อยู่กินกันฉันสามีภริยาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1461 วรรคหนึ่ง ทั้งวรรคสอง บัญญัติให้สามีภริยาต้องช่วยเหลืออุปการะเลี้ยงดูซึ่งกันและกันตามความสามารถและฐานะตน และมาตรา 1598/38 บัญญัติว่า ค่าอุปการะเลี้ยงดูระหว่างสามีภริยา... นั้น ย่อมเรียกจากกันได้เมื่อฝ่ายที่ควรได้รับอุปการะเลี้ยงดูไม่ได้รับการอุปการะเลี้ยงดูหรือได้รับการอุปการะเลี้ยงดูไม่เพียงพอแก่อัตภาพ... จึงเป็นบทบัญญัติคุ้มครองแก่สามีภริยาให้ฝ่ายที่มีฐานะดีต้องช่วยเหลืออุปการะเลี้ยงดูอีกฝ่ายหนึ่ง มิฉะนั้น อีกฝ่ายย่อมมีสิทธิฟ้องหย่าได้ตามมาตรา 1516 (6) แต่ถ้าไม่ประสงค์จะฟ้องหย่าก็สามารถฟ้องเรียกเฉพาะค่าเลี้ยงดูได้ตามมาตรา 1598/38 ดังนั้น สิทธิเรียกค่าอุปการะเลี้ยงดูจึงหาใช่เป็นสิทธิที่เกิดขึ้นเมื่อมีการฟ้องหย่าไม่ เมื่อฝ่ายภริยาคือจำเลยไม่ได้ทำงานประจำและมีรายได้ไม่แน่นอน ย่อมเป็นฝ่ายที่ควรได้รับอุปการะเลี้ยงดู แต่ไม่ได้รับการอุปการะเลี้ยงดู จึงมีสิทธิที่จะขอให้ฝ่ายสามีคือโจทก์ช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการครองชีพได้ ด้วยความรักที่มีต่อโจทก์ แม้จำเลยจะถูกโจทก์ฟ้องหย่าหรือนอกใจจำเลยก็ตาม จำเลยก็ไม่เคยคิดที่จะฟ้องหย่าโจทก์หรือมีความประสงค์ที่จะหย่าขาดจากโจทก์แต่อย่างใด จำเลยต้องการให้โจทก์กลับมาอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาและขอให้โจทก์กลับมารับผิดชอบดูแลเลี้ยงดูจำเลยตามหน้าที่ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องขอให้ผู้บังคับบัญชาของโจทก์ช่วยเหลือ การที่จำเลยมีหนังสือร้องเรียนโจทก์ในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องความประพฤติส่วนตัวโจทก์ซึ่งจำเลยในฐานะภริยาชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ย่อมมีความชอบธรรมที่จะป้องกันหรือขัดขวางมิให้โจทก์กับหญิงอื่นมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวต่อกันอันเป็นเหตุให้ครอบครัวเดือดร้อนได้ ทั้งปัญหาที่เกิดขึ้นในครอบครัวระหว่างโจทก์กับจำเลยมีสาเหตุเกิดแต่โจทก์เป็นสำคัญ ประกอบกับเรื่องที่จำเลยร้องเรียนนั้นมีมูล ดังจะเห็นได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาความผิดของโจทก์เห็นสมควรให้ลงทัณฑ์ กักยาม 3 วัน นอกจากนี้

การที่จำเลยฟ้องร้องเรียกค่าทดแทนจากนางสาวกรณิศ ศาลพิพากษาตามยอมให้นางสาวกรณิศ ชำระค่าทดแทนแก่จำเลย 450,000 บาท นั้น แสดงให้เห็นว่าจำเลยได้กระทำเพื่อรักษาสิทธิใน ครอบครัวเพื่อมิให้นางสาวกรณิศเข้ามาเกี่ยวข้องกับโจทก์ซึ่งเป็นสามีชอบด้วยกฎหมายของจำเลย อันจะทำให้เกิดความร้าวฉานในครอบครัว กรณีจึงมีมูลความจริงอันเป็นเหตุให้จำเลยต้องร้องเรียนต่อผู้บังคับบัญชาของโจทก์ การร้องเรียนของจำเลยจึงเป็นความถูกต้องชอบธรรมที่จำเลยจักกระทำเพื่อคุ้มครองสิทธิที่จำเลยคิดว่าจำเลยควรได้ เป็นการร้องขอความช่วยเหลือตามสิทธิแห่งกฎหมาย เนื่องจากโจทก์ซึ่งเป็นสามีไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ตามกฎหมายกำหนด จึงไม่ถือว่าจำเลย กระทำการเป็นปฏิปักษ์ต่อการที่เป็นสามีภริยากันอย่างร้ายแรงอันเป็นเหตุให้โจทก์ฟ้องหย่าได้ ส่วน พฤติการณ์ของจำเลยที่แจ้งความดำเนินคดีอาญาที่มีโทษจำคุกแก่โจทก์ในความผิดฐาน ทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายและจิตใจ และกระทำความรุนแรงใน ครอบครัว เป็นคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 352/2559 ของศาลจังหวัดกันทรลักษ์ กับฐานเอาไปเสีย ซึ่งเอกสารของผู้อื่น ปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม อันเป็นความผิดที่มีอาญาอาญาความได้ เป็น คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1036/2559 ของศาลจังหวัดศรีสะเกษ เป็นปฏิปักษ์ต่อการเป็นสามีภริยา อย่างร้ายแรงถึงขนาดที่โจทก์เดือดร้อนเกินควรหรือไม่นั้น เห็นว่า สามีหรือภริยาที่จะอ้างเหตุ ฟ้องหย่าว่าอีกฝ่ายทำการเป็นปฏิปักษ์ต่อการเป็นสามีภริยากันอย่างร้ายแรงนี้ จะต้องไม่มีส่วนร่วม ที่จะต้องรับผิดชอบในการกระทำที่เป็นปฏิปักษ์ดังกล่าวด้วย มิฉะนั้นจะนำมาเป็นเหตุฟ้องหย่าอีก ฝ่ายหนึ่งไม่ได้ เมื่อต้นเหตุแห่งการฟ้องหย่าในคดีนี้ เกิดจากโจทก์ลงมือทำร้ายร่างกายจำเลยถึง 2 ครั้ง ครั้งที่ 1 โจทก์ใช้เท้าซึ่งสวมรองเท้าหนีบจำเลยที่บริเวณหน้าอก และแขนซ้ายหลายครั้ง เป็นเหตุให้จำเลยล้มกระแทกพื้น ครั้งที่ 2 โจทก์ใช้มือตบหน้าและตีแขน ใช้เท้าซึ่งสวมรองเท้าหนีบ จำเลยที่บริเวณลำตัว เป็นเหตุให้จำเลยล้มกระแทกพื้น โดยกระทำต่อหน้าผู้ได้บังคับบัญชาของ โจทก์ และโจทก์เอาไปเสียซึ่งเอกสารบัตรประจำตัวประชาชน ทะเบียนบ้าน และหนังสือสำคัญการ เปลี่ยนชื่อตัวของจำเลยไป แล้วปลอมลายมือชื่อจำเลยในเอกสารคำขอและหนังสือกู้ยืมของ สหกรณ์ออมทรัพย์ตำรวจศรีสะเกษ จำกัด เพื่อนำเงินไปใช้ส่วนตัวกับนางสาวกรณิศ แม้การเป็น สามีภริยากันคือการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันในทุกวัน ซึ่งอาจมีการกระทบกระทั่งหรือทะเลาะกันบ้าง แต่ ความเป็นสามีภริยาไม่ก่อให้เกิดสิทธิการทำร้ายร่างกายคู่สมรส เมื่อสามีทำร้ายร่างกายภริยา สามี ย่อมทำผิดกฎหมายอาญาในเรื่องการทำร้ายร่างกายผู้อื่น ต้องได้รับโทษตามที่กำหนดไว้สำหรับ ความผิดนั้น ๆ ทั้งนี้เป็นไปตามหลักการที่ว่าบุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความ คุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน โจทก์ควรมีเมตตาธรรมว่าโจทก์กับจำเลยเคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน มานานถึง 20 ปี ควรสงสารให้ความเห็นอกเห็นใจจำเลย มิใช่ทำร้ายร่างกายหรือกระทำการอัน เป็นการบั่นทอนสภาพจิตใจของจำเลยเช่นนี้ การกระทำของโจทก์เป็นพฤติกรรมที่ขัดต่อ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของสังคมไทย ซึ่งชายหญิงที่อยู่กินฉันสามีภริยาตามกฎหมายต้อง ซื่อสัตย์ รักใคร่ ให้เกียรติซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งโจทก์รับราชการตำรวจเป็น ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ดูแลทุกข์สุขของประชาชนย่อมตระหนักได้เป็นอย่างดีว่า การทำร้ายร่างกาย ผู้อื่นให้ได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจและการปลอมและใช้เอกสารปลอมเป็น ความผิดอาญาแผ่นดินมีโทษถึงจำคุก แต่โจทก์ก็ยังก่อให้เกิดขึ้นโดยมุ่งประสงค์ให้อีกฝ่ายหนึ่งไม่ อาจทนรับได้ โจทก์ต่างหากที่สมควรเป็นฝ่ายหลักเลียงไม่ให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้น หากให้ จำเลยเป็นฝ่ายหลักเลียงไม่เอาความกับโจทก์แต่ประการใดไม่ จำเลยเป็นผู้ที่ถูกกระทำความรุนแรง ในครอบครัวและถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน การที่จำเลยแจ้งความดำเนินคดีแก่โจทก์จึง

เป็นการใช้สิทธิโดยสุจริตเพื่อปกป้องสิทธิที่จะมีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัยและมีศักดิ์ศรี มิได้มีเจตนาจะ
ให้โจทก์รับโทษจำคุกหรือออกจากราชการ โจทก์จะอ้างเหตุดังกล่าวว่าเป็นกรณีจำเลยกระทำการ
เป็นปฏิปักษ์ต่อการเป็นสามัคยารักษ์กันอย่างร้ายแรงย่อมไม่ได้ โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องหย่าจำเลยตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1516 (6) ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษา
ยกฟ้องโจทก์มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น แต่อย่างไรก็ดี เมื่อศาลอุทธรณ์
คดีชำนาญพิเศษพิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีไม่เข้าเหตุหย่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
มาตรา 1516 (6) ทั้งมีการสืบพยานจนเสร็จสิ้นปรากฏข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะวินิจฉัยคดีได้
ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษขอที่จะวินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทเกี่ยวกับเหตุหย่าอื่น ๆ ที่ศาลชั้นต้น
ยังไม่ได้วินิจฉัยด้วย แม้ฟ้องอุทธรณ์ของจำเลยจะไม่ได้โต้แย้งชัดเจนในประเด็นข้อพิพาทดังกล่าว
แต่เมื่อศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษยังมิได้วินิจฉัย เพื่อมิให้คดีล่าช้าศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยไป
โดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัย คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า โจทก์มีสิทธิ
ฟ้องหย่าจำเลยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1516 (2) (3) (4/2) ด้วยหรือไม่
เห็นว่า โจทก์อ้างว่าการกระทำของจำเลยทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายหรือเดือดร้อนเกินสมควร
ต่อชื่อเสียงและอาชีพของโจทก์ โดยจำเลยไปร้องเรียนถึงชั้นประสงค์ให้โจทก์ออกจากราชการ และ
จำเลยกล่าวหาเหยียดหยามโจทก์อย่างร้ายแรงในอาชีพข้าราชการตำรวจตามที่ปรากฏในเอกสารที่
จำเลยร้องเรียนโจทก์นั้น เมื่อพิจารณาถึงต้นเหตุของการที่จำเลยไปร้องเรียนหรือแจ้งความ
ดำเนินคดีโจทก์ก็เนื่องมาจากพฤติกรรมของโจทก์เองทั้งสิ้น จำเลยเพียงใช้สิทธิที่จำเลยมี
ตามกฎหมายโดยสุจริตเท่านั้น โจทก์ย่อมไม่มีสิทธิฟ้องหย่าจำเลยตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1516 (2) (3) ส่วนที่โจทก์อ้างว่าโจทก์กับจำเลยทะเลาะ
กันจนไม่อาจอยู่ร่วมกันได้และได้ตกลงสมัครใจแยกกันอยู่ตั้งแต่ปี 2558 จนถึงปัจจุบัน เป็น
ระยะเวลาเกินกว่า 3 ปี แล้วนั้น เห็นว่า โจทก์เบิกความว่า โจทก์ตกลงแยกทางกับจำเลยโดยไม่
ติดต่อและพูดคุยกันอีกหลังจากที่จำเลยดำเนินคดีอาญาแก่โจทก์ในช่วงเดือนพฤษภาคม 2558 ซึ่ง
จำเลยได้เบิกความตอบทนายโจทก์ถามค้านว่า เหตุที่ไม่ได้มีการติดต่อพูดคุยกันอีกเนื่องมาจาก
โจทก์ตัดการสื่อสารกับจำเลยทั้งหมด แม้ว่าจำเลยกับโจทก์จะมีปัญหากัน จำเลยก็ยังไม่ประสงค์
ที่จะหย่ากับโจทก์เพราะยังรักโจทก์อยู่ ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงเหตุการณ์ในช่วงปี 2558 แล้ว เป็น
ช่วงเวลาที่โจทก์มีปัญหาเรื่องผู้หญิงอื่นจึงทะเลาะกับจำเลยอย่างรุนแรงถึงขั้นทำร้ายร่างกายกัน
จนจำเลยแจ้งความดำเนินคดีแก่โจทก์ข้อหาทำร้ายร่างกายและการปลอมและใช้เอกสารปลอม
โจทก์โกรธมากจึงตัดขาดกับจำเลยและไม่ติดต่อพูดคุยกันอีก แสดงให้เห็นได้ว่าจำเลยมิได้สมัครใจ
แยกกันอยู่กับโจทก์แต่เป็นความประสงค์ของโจทก์เพียงฝ่ายเดียว กรณีจึงไม่เข้าเหตุหย่าตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1516 (4/2) เช่นกัน โจทก์ไม่มีสิทธิฟ้องหย่าจำเลย
พิพากษายืน ให้โจทก์ใช้ค่าทนายความชั้นฎีกา 20,000 บาท แทนจำเลย ส่วนค่าฤชาธรรมเนียมใน
ศาลชั้นต้น ซึ่งศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวยังไม่ได้สั่งคืนใน
คำพิพากษาให้เป็นพับ

องค์คณะ

เสรี ศรีมั่งคละ · ชนาภานต์ ธีรเวชพลกุล · อนันต์ คงบริรักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2109/2567>